

[Wilhelm.]

Gert Petersen. Da vi havde efterretningsdebatten i februar, stillede jeg ministeren et spørgsmål, da han nu selv havde sagt, at garantierne for de borgerlige rettigheder lå i retsplejeloven. Vi har f. eks. den garanti, der ligger i retsplejelovens, var det § 750, med at man skulle have at vide, hvis man var aflyttet og det var ophørt, eller også skulle der i hvert fald være ganske særlige grunde, der gjorde, at man ikke fik det at vide. Jeg spurgte: i hvilket omfang er den benyttet? Jeg fik det aldrig at vide. Bag-efter stillede vi spørgsmålet gennem rets-udvalget. Det er stillet som et udvalgs-spørgsmål til ministeren, og det er vel det længste, man kunne komme med hr. Gert Petersens kontrolorgan for efterretnings-tjenesten, at man stiller et spørgsmål, som man har ret til at få besvaret. Vi har ret til at få udvalgs-spørgsmålene besvaret, og det er også blevet besvaret — formelt. Men hvad går sådan et svar ud på? Det går ud på: der findes ikke registreret materiale, som gør det muligt at svare på de der ting. Det mener jeg er realiteten i den slags. Der er ikke mulighed for at kontrollere en efter-retnings-tjeneste undtagen på bevillingen, og den skal ned på nul.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Peter-
sen) (SF):**

Det er rigtigt, at der kan føres en inter-essant diskussion om, hvad statens magt-apparat bruges til, men man skal også passe på ikke at lade sig lamme af den diskussion, sådan at man ender i en form for defeatisme og helt opgiver at søge at kontrollere dette apparat. Jeg tror i øvrigt, at det helt af-gørende i denne debat, det er såmænd ikke så meget spørgsmålet om statens magt-apparat, det er spørgsmålet om den offent-lige mening i det her land, og jeg tror, det er meget vigtigt. På det punkt har hr. Er-hard Jakobsen ret. Vi er ude på at påvirke den offentlige mening og få den til at ind-tage en, skal vi sige mere mistillidsfuld holdning til de magtapparater, der er tale om her, få folk til at kræve, at de sættes under kontrol.

Justitsministeren sagde faktisk i debatten den 18. februar i sit eget oplæg, som blev fordelt, at der har siden 1972 været relativt

roligt omkring efterretningstjenesterne. Hvis justitsministeren ikke kan huske det, så skal jeg gerne overlade ham et eksemplar af hans eget oplæg til den debat.

Det andet argument, som justitsministe-ren anvendte, er det, vi også har hørt her, at der er blevet vedtaget siden da en æn-dring af retsplejeloven om skærpelse af be-skyttelsen af privatlivets fred. Denne lov-ændring blev vedtaget den 29. marts 1972 her i tinget. Vi havde første behandling af den daværende regerings kontrolforslag, hvor den nuværende justitsminister holdt sit højest interessante indlæg, den 8. marts, altså kun en snes dage tidligere, den 8. marts 1972. På det tidspunkt, da ændringen af retsplejeloven lå til behandling her i folke-tinget, havde den daværende socialdemo-kratiske ordfører intet at sige om, at det forslag, som var til behandling, og som for-modentlig nok ville blive vedtaget, jo over-flødiggjorde en kontrollov som den, den da-værende socialdemokratiske justitsminister havde foreslået.

Jeg synes egentlig, det må være tilstrække-ligt. Der er ikke meget tid i denne her om-gang for mit vedkommende, men jeg vil da bare sige til allersidst til justitsministeren, at han kan blive ved med at tilbagevise de sigtelse, som fremkommer mod efterret-ningsvæsenerne, og han kan bruge al sin stemmekraft — og han er i besiddelse af megen — men det virker ikke overbevi-sende, al den stund man her i februar måned konsekvent afviste en egentlig undersøgelse. Man må have mig undskyldt, men jeg tror egentlig også på, hvad forhenværende stats-ministre siger, og jeg vil ikke bare lade mig feje til side af en nuværende justitsminister, fordi han hæver stemmen og siger, at han ikke tror på, hvad der står i aviserne, når noget af det, som står i aviserne, stammer fra en forhenværende statsminister.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det kunne aldrig falde mig ind at forsøge at blæse hr. Gert Petersen eller nogen anden til side eller forsøge på at affeje dem med nogen af mine bemærkninger. Jeg har prø-vet på at sige, at det nytter ikke noget, at man den ene gang efter den anden fremsæt-ter de mest fantasifulde påstande om dit og dat og så i samme åndedræt ønsker, at der